

LITERA

Someone to Cherish
Mary Balogh

We know
books

Copyright © 2021 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency,
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză.

Ediție publicată pentru prima oară în Statele Unite Ale Americii
de Berkley, un imprint al Penguin Random House LLC, New York.



Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Totul pentru prețuire
Mary Balogh

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY

Totul pentru prețuire / Mary Balogh
trad. din lb. engleză: Elena Arhire – București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9526-0

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111

MARY BALOGH

Totul pentru prețuire

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

LITERA
București

capitolul 1

La 20 de ani, Harry Westcott moștenise titlul de conte de Riverdale după moartea neașteptată a tatălui lui. Împreună cu titlul, moștenise mai multe proprietăți, inclusiv Brambledean Court din Wiltshire, și o avere uriașă pe care tatăl lui o adunase printr-o combinație de investiții prudente și nesăbuite. Harry devenise capul familiei Westcott, chiar dacă se alesese și cu un tutore care să-i administreze afacerile până împlinea 21 de ani... Avery Archer, duce de Netherby.

Totuși, nici una dintre aceste noi achiziții nu rămăsese a lui prea mult timp. O investigație privată inițiată de mama lui cu scopul de a găsi și plăti fiica din flori pe care soțul ei o întreținuse în toți anii lor de căsnicie, pe atunci în vârstă de 25 de ani și care preda la orfelinatul din Bath unde și crescuse, fără să știe nimic despre adevărata ei identitate, dovedise că fata *nu* era nicidecum o fiică ilegitimă. Regretatul conte de Riverdale fusese căsătorit cu mama fetei înainte de a se fi însurat cu mama lui Harry, actuala contesă... și era încă însurat cu prima soție când se căsătorise cu cea de-a doua. Prima soție părăsită murise de tuberculoză la scurt timp după aceea, dar răul fusese deja făcut pentru totdeauna.

Căsătoria regretatului conte cu presupusa sa contesă de 23 de ani fusese una bigamă, iar urmașii acestei căsnicii nu aveau nici o legitimitate legală. Harry fusese deposedat de titlu, proprietăți și avere, de rolul de cap al familiei și de identitatea lui. La fel și surorile lui, fostele Lady Camille și Lady Abigail Westcott. Mama lui își reluase numele de fată Kingsley și fugise în Dorsetshire ca să locuiască împreună cu fratele ei, care era preot acolo. Camille și Abigail plecaseră să locuiască la Bath cu bunica din partea mamei.

LIBRIS We know books

După ce se îmbătase zdravăn în ziua în care aflase vestea, Harry se înrolase în armată și se pregătise să se alăture unui regiment de pedestrași ce urma să fie trimis în Peninsula ca să înfrunte numeroasele armate ale lui Napoleon Bonaparte. Fusese salvat de la o asemenea soartă, în ciuda propriei dorințe, de tutorele lui și trimis în același regiment - cu aceeași destinație - ca ofițer delegat.

Fusese o perioadă cel puțin tumultuoasă.

Însă toate acele frământări erau deja de mult apuse pentru că se întâmplaseră cu aproape zece ani în urmă. Cumva, toți cei care fuseseră prinși în acele evenimente își văzuseră mai departe de viața lor. Celor mai mulți dintre ei le mersese de minune. Unii se așezaseră fericiți la casa lor, ajungând să aibă o viață foarte diferită de orice și-ar fi închipuit înainte. Dar cum să te aștepți rezonabil la ceva de la viitor, când, chiar și în cele mai bune și mai liniștite momente din viață, totul era o mare necunoscută? De fapt, era absolut uluitor cum omul reușea să fie zguduit din temelii de cele mai catastrofale evenimente pe care i le putea viața trimite și totuși să se liniștească și să-și revină... și apoi să prospere.

Titlul îi revenise lui Alexander Westcott, văr de-al doilea al lui Harry, chiar dacă fusese foarte nemulțumit de deznodământ. În anii care au urmat, se dedicase serios ca să readucă Brambledean Court pe culmi, după decenii de neglijență. Cu câțiva ani în urmă, el și Wren, soția și contesa lui, inițiaseră o nouă tradiție de a reuni acolo de Crăciun toată familia. Tuturor le plăcea la nebunie. Totuși, anul acesta familia nu se reunea în formulă completă pentru că ramura ilegitimă a acesteia - pe care ramura legitimă refuza cu încăpățănare să o recunoască altfel decât parte din familie - lipsea. Viola, fosta contesă, împreună cu marchizul de Dorchester, actualul ei soț, se dusese să-și petreacă vacanța la Bath, împreună cu fiica ei Camille și soțul acesteia, Joel Cunningham,

și cei nouă copii ai lor. Da, numărul crescuse de la șapte din vara trecută, odată cu adoptarea unor fete gemene. Și cea de-a doua fiică a Violei, Abigail, alături de soțul ei, Gil Bennington, și cei trei copii li se alăturaseră acolo.

La fel și Harry.

Era perfect de înțeles, încuviințase restul familiei, reținându-și dezamăgirea. La urma urmei, nu ar fi fost ușor pentru Camille și Joel să-și pregătească cei nouă copii și un alai de dădace și bagaje pentru o călătorie în Wiltshire, cu atât mai puțin iarna, când nu puteai să fii sigur nici de vreme, nici de drumuri. În orice caz, familia Westcott se bucura de Crăciunul petrecut la Brambledean, chiar dacă discutau adesea despre absenți și și-ar fi dorit să fie și ei acolo.

Discutau în special despre Harry. Își făceau griji pentru el.

Maiorul Harry Westcott supraviețuise războaielor napoleoniene... ca prin urechile acului. Fusese rănit grav de mai multe ori, iar în bătălia de la Waterloo fusese la un pas de moarte, fără să fi trecut în lumea celor drepți. Viața lui atârnase de un fir de ață timp de doi ani după ziua aceea cumplită și însângerată înainte ca, în cele din urmă, Alexander și Avery să ia lucrurile în propriile mâini. Îl aduseseră înapoi din casa de convalescență pentru ofițeri britanici de la Paris, unde zăcuse în toată acea perioadă, și îl ajutaseră să se instaleze la Hinsford Manor, casa din Hampshire în care copilărise. De atunci, locuia aici și își recăpătase treptat sănătatea și puterea. Ai fi putut spune că totul se terminase cu bine.

Totuși, rudele lui Westcott nu ar fi putut spune un asemenea lucru.

Pentru că Harry, băiatul mereu vesel, luminos, relaxat și iubit pe care și-l aminteau, devenise un pustnic. Nu pleca aproape niciodată din Hinsford. Era uimitor că acceptase anul acesta să se ducă până la Bath de Crăciun. Nu venea întotdeauna la Brambledean, iar când venea,

era de obicei ultimul care sosea și primul care pleca. Nu arăta nici cel mai mic interes în a-și recăpăta poziția în societate. Nu arăta nici cel mai mic interes în a se însura ca să se așeze la casa lui și să trăiască fericit până la adânci bătrâneți. Era, pur și simplu, sfâșietor. Era ca și cum în zece ani nu făcuse altceva decât să supraviețuiască.

Pentru familie, cel mai îngrijorător lucru era că Harry se apropia de vârsta de 30 de ani. Desigur, era încă tânăr, după cum o subliniau la repezeală seniorii din familie, dar era totuși un obstacol important. 30 de ani era o vârstă nestatornică pentru un bărbat care era încă singur și trăia singur, fără a fi interesat să schimbe vreuna dintre datele problemei.

Familia își făcea griji. În vreme ce Harry, fără să aibă nici cea mai mică idee de norii care se anunțau la orizont, celebra Crăciunul împreună cu mama și surorile lui în Bath, deveni subiect central în mai multe conversații interminabile la Brambledean. În mod inevitabil, se formase un fel de comitet neoficial de familie ca să facă ceva în această privință. La fel de inevitabil, comitetul era compus în întregime din femei și condus, ca de obicei, de Matilda, vicontesă Dirkson, sora mai mare a regretatului conte.

Bărbații păstrasera distanța. Sau poate, pur și simplu, tăcuseră mâlc și speraseră ca soțiile și surorile lor să nu observe. Avery, ducele de Netherby, se agățase de o tăcere aproape mormântală, după cum făcea de obicei în timpul întrunirilor de familie, și părea plictisit. Lordul Molenor părea amuzat. Vicontele Dirkson mângâia ușor mâna soției lui de fiecare dată când întorcea privirea spre el ca pentru a-i cere o părere și îi zâmbea cu afecțiune. Contele de Lyndale își arcuia sprâncenele ori de câte ori întâlnea privirea soției lui, dar se abținea de la a-și împărtăși vreo părere, cel puțin în public. Adrian Sawyer, fiul lui Dirkson, dar nu un membru al familiei Westcott prin naștere sau căsătorie, fu îndeajuns

de necugetat încât să comenteze la un moment dat că, de fiecare dată când îl vedea pe Harry Westcott – ceea ce, desigur, nu se întâmpla foarte des –, acesta părea mereu chiar foarte încântat și mulțumit. Nu mai spuse nimic după ce surprinse zâmbete largi trimise atât de Colin, cât și de Lord Hodges și de Alexander, și nici una dintre doamne nu îl încurajase să dezvolte subiectul.

Cât de curând, doamnele căzuseră unanim de acord că întrebările esențiale la care trebuiau găsite răspunsuri erau în număr de două. În primul rând, ce vor face pentru a sărbători ziua de naștere a lui Harry, care urma să aibă loc în aprilie, după Paște, când sezonul avea să înceapă la Londra? În al doilea rând, ce aveau să facă în privința singurătății lui și a letargiei întristate în care se confundase viața lui?

Dar, sublinie Mildred, Lady Molenor, sora mai mică a Matildei, ceea ce trebuiau să afle mai întâi era dacă Harry putea să fie atras la Londra pentru sezon sau chiar pentru o mică perioadă din sezon. Dacă se putea, erau în măsură să organizeze o petrecere grandioasă în cinstea lui acolo. Ar fi fost relativ ușor de pus totul cap la cap după ce hotărâu o oră și un loc pentru că nu ar fi avut nici o problemă să convingă oaspeții să vină la eveniment. Deși ilegal, Harry fusese, la urma urmei, crescut în casa contelui ca fiu al contelui și educat cum se cuvenea. Pe deasupra, aproape toate rudele din partea familiei Westcott aveau și titluri, și influență. Și, în plus, el era un tânăr chipeș și încântător când voia.

– Dar este mereu așa, mătușă Mildred, protestă Jessica, contesa de Lyndale. Era fiica lui Louise, ducesa văduvă de Netherby, sora mai mare a lui Mildred. O fi Harry aproape un pustnic, dar nu este niciodată morocănos sau țăfnos. La drept vorbind, este mereu foarte vesel.

– Firește, o asemenea petrecere ar avea loc la noi acasă, spuse Anna, soția lui Avery și ducesa de Netherby.

Harry este fratele meu – în fine, fratele meu vitreg –, iar Avery i-a fost tutore odinioară. Nimeni nu o să aibă ce să comenteze.

– Nici n-ar putea să existe un cadru mai bun decât Archer House pentru o declarație fermă în fața înaltei societăți, încuviință Louise, mama vitregă a lui Avery și ducesa văduvă de Netherby. O să vină toată lumea. Și sigur putem să alcătuim împreună o listă de tinere eligibile pe care Harry să le aibă în vedere. Ba chiar o să aibă de unde alege. Poate că ar trebui să alegem trei sau patru domnișoare pe care să i le prezentăm.

– Dar pentru ca opțiunea asta să dea roade, Louise, Harry trebuie să vină în oraș, sublinie Elizabeth, Lady Hodges, sora lui Alexander. Iar lucrul ăsta nu este deloc sigur.

– Nici pe departe, fu de acord Jessica. Nu o să fie niciodată de acord să vină, mai ales dacă simte miros de o petrecere de aniversare.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că nu o să bănuiască nimic, spuse Althea Westcott, mama lui Alexander și a lui Elizabeth. Dar ce să-i zicem ca să-l aducem la Londra?

– Mă tem că nu avem ce să-i zicem, spuse Anna cu un oftat, întrerupând o scurtă tăcere. Cred că, până la urmă, visul meu de a găzdui o petrecere în cinstea lui la Archer House o să se ducă pe apa Sâmbetei. Aș fi surprinsă să aflu că cineva știe un alt bărbat mai încăpățânat ca Harry.

Timp de zece ani, Anna încercase să-l convingă pe fratele ei vitreg să accepte partea lui din vasta avere pe care ea, ca singur copil legitim al regretatului conte de Riverdale, o moștenise de la tatăl lor. În ultimii patru ani, încercase să-l convingă să accepte conacul Hinsford, care îi aparținea de drept ei, chiar dacă el locuise acolo cea mai mare parte a vieții lui și unde locuia și acum. Era casa lui, pentru numele lui Dumnezeu!

– Sunt de acord, Anna, oricât mi-aș fi dorit să nu fiu, spuse contesa văduvă de Riverdale, bunica ei și cea mai în vârstă din familie. La capitolul ăsta, Harry seamănă foarte mult cu bunicul lui. Totuși, în cazul lui, este mai mult vorba de mândrie decât de încăpățănare.

– Știu, bunico, spuse Anna. Din păcate, mândria și încăpățănarea au cam aceleași trăsături. Uneori tare m-aș bucura să-l trezesc un pic la realitate.

– Atunci, ceea ce ne trebuie, spuse Matilda cu voioșie, în timp ce comitetul dădea semne că se va cufunda în deznădejde, este un plan de rezervă la care să revenim dacă dăm greș cu planul principal. Ce facem dacă nu reușim să-l convingem pe Harry să vină la Londra? Desigur, răspunsul este evident într-un anumit sens. Trebuie să ne ducem noi la el. Dar totul trebuie să fie organizat foarte atent. De fapt, trebuie să punem la punct două planuri diferite, din moment ce nu o să mai avem luxul de a sta împreună așa după ce ne întoarcem toți acasă săptămâna viitoare.

– Sigur Viola o să-și dorească să fie implicată, spuse Wren, soția lui Alexander și contesă de Riverdale. Și ea își face griji pentru Harry. La urma urmei, este mama lui. La fel și Camille, și Abigail. Iar Viola o cunoaște mai bine decât noi pe doamna Sullivan.

– Menajera de la Hinsford Manor? spuse Mildred. Da, ea trebuie neapărat să știe de planul nostru de rezervă. Nu vrem să-i dăm sârmanei femeii un atac de panică, apărând toți neanunțați la ușa lui Harry.

– Dar Harry nu trebuie să știe, spuse Jessica. Dacă o să aibă până și cea mai mică bănuială că i se pregătește ceva, o să ajungem la ușă și o să aflăm că a și plecat într-o plimbare de șase luni prin munții Scoției.

– Sărmanul Harry, spuse Elizabeth râzând.

– Bun, spuse Matilda, aducând hârtie și cerneală și testând vârful unei penițe. Mai întâi, planul principal. Londra. Mare petrecere. Archer House.

IBDIS We know
 Ea scrisse cuvintele pe hârtie și ridică și privirea, cu peniță pregătită pentru detaliile ce mai trebuiau adăugate.

Fără să aibă nici cea mai vagă idee, Harry Westcott era pe cale să cadă victimă hotărârii iubitoare cu care femeile din familia lui țineau să se asigure că el se va bucura de aniversarea celor 30 de ani așa cum nu se mai bucurase niciodată înainte. Și că, în timpul celebrărilor pline de fericire, va întâlni destule femei eligibile, încât să nu mai aibă cum să nu se îndrăgostească de una dintre ele, să o ceară de soție și să stabilească data nunții. Cu sau fără voia lui, își va găsi povestea cu final fericit.

Singura urmă de speranță pentru el, observă Colin, soțul lui Elizabeth, de față cu grupul de bărbați care se retrăseseră în sala de biliard într-o după-amiază, era că femeile din familia Westcott nu aveau, la drept vorbind, o reputație impecabilă ca pețitoare.

- Cei mai mulți dintre noi am aterizat în căsnicii pe care le-am ales prin nunți pe care le-am gândit după voia noastră, mai degrabă în ciuda decât grație eforturilor lor, spuse el afectuos.

- Chiar așa, încuviință Avery când își trecu creta peste vârful tacului și cercetă cu priviri atente harababura de bile de pe masă. Dar partenerele noastre pot să fie formidabile când iau o cauză sub oblăduire. Per ansamblu, este mai înțelept - și, în cele din urmă, chiar inofensiv - să stăm cuminți în banca noastră cât fac ele stratageme și planuri și au impresia că țin în mâini lumea și soarta ei.

Între timp, Harry își petrecu Crăciunul în conacul de pe dealurile din Bath, unde sora lui mai mare, Camille, locuia cu Joel Cunningham, soțul ei, și familia lor numeroasă. Se bucura de compania lor și de restul familiei din partea mamei, din care făceau parte doamna Kingsley, bunica din partea mamei, și reverendul Michael Kingsley, fratele mamei, împreună cu soția acestuia, Mary.

La drept vorbind, Harry era bucuros să aibă o scuză pentru a nu-și petrece nici o parte din Crăciun la Brambledean cu ramura Westcott a familiei. Nu pentru că nu ar fi ținut la ei. Ținea. Doar că toate grijile pe care și le făceau pentru el nu-l lăsau să se simtă în largul lui. Vina pentru ceea ce făcuse tatăl lui era un lucru pe care îl luaseră pe umerii lor, mai ales bunica și mătușile, surorile tatălui lui - Matilda, Louise și Mildred. Se simțeau oarecum responsabili să se asigure ca totul să iasă bine pentru Harry, singurul fiu al fratelui lor. Erau îngrijorați pentru el. Iar el se simțea mereu obligat să fie plin de veselie în prezența lor. Dar nu putea să trăiască fericit până la adânci bătrâneți doar pentru a le face pe plac. Aparent, nu era de ajuns pentru ei să fie mulțumit până la adânci bătrâneți.

Era destul de bine pentru el.

Trăia singur la Hinsford Manor deja de patru ani, la început revenindu-și și recăpătându-și puterea - un proces de o lentoare frustrantă -, și apoi se adaptase vieții liniștite a unui gentilom de țară, cu o casă mare, ferme de supravegheat și vecini cu care să socializeze. Se simțea chiar foarte mulțumit acolo, chiar dacă erau oameni, îndeobște familia lui, cărora nu le venea să creadă un asemenea lucru despre un bărbat care nu ajunsese încă la 30 de ani. Dacă vreo senzație de neliniște i se mai strecura din când în când pe sub armură, avea tendința să o ignore până dispărea, pentru că nu se putea gândi la nici un alt mod de viață care să i se potrivească mai bine sau măcar la fel de bine.

Se bucură de Crăciun chiar mai mult decât se așteptase, gândindu-se că evenimentul era dominat de atâta forfotă și gălăgie orchestrate de toți copiii adunați într-un loc. Abby și Gil aveau un copil de un an, iar familia lui Camille și Joel se măriseră vara trecută și includea acum fetițele gemene pe care le adoptaseră pentru că nimeni altcineva nu-și dorise să le ia pe amândouă.

Doar trei dintre copii erau copiii lor naturali. Ceilalți șase erau adoptați. Totuși, era o diferență care trecea neobservată în sânul familiei. Cu toții erau în aceeași măsură copiii lui Camille și ai lui Joel.

Ar fi trebuit să fie un Crăciun de o nebunie incredibilă. Și într-un fel chiar așa era, din moment ce Camille și Joel aveau o familie mai degrabă informală, în care copiii erau rareori ținuți în camera lor cu dădaca, excepând cazurile când mâncau, dormeau sau făceau lecții... ceea ce nu făceau în vacanță. Nu ajuta nici faptul că gemenelor le creșteau dinții și erau puțin supărate din cauza asta sau că Ben al lui Abby și Gil învățase de curând să meargă în patru labe și își folosea noul talent ca să dispară pe neașteptate și să provoace panică tuturor, în timp ce el se lansa într-o explorare neobosită a lumii lui, în special prin colțurile întunecate și spațiile strâmte dintre piesele de mobilier. Iar cei doi câini ai familiei erau deosebit de încântați de sosirea celui de-al treilea, Beauty, ghemotocul canin uriaș al lui Gil, pe care îl alergau și îl urmăreau peste tot... când vreun copil sau altul nu se agăța de el sau nu adormea cu capul pe spatele lui.

Dar erau clipe neașteptat de frumoase pentru toată lumea, inclusiv pentru Harry. Descoperi curând că un unchi relaxat era proprietatea comună a tuturor, pe care te puteai cățăra fără să mai ceri voie, cu care să vorbești și pe care să-l cerți, pe care să dormi și, i se întâmplă o dată, să verși. De fapt, se simțea atât de bine, încât rămăsese să petreacă acolo și Anul Nou, pentru ca, pe la mijlocul lui ianuarie, să plece la Gloucestershire cu Abby și cu Gil și să stea o lună cu ei.

Nu mai plecase de la Hinsford atât de multă vreme dintr-odată de când revenise de la Paris. Nu ar fi crezut că este cu puțință. S-ar fi așteptat să se simtă încercat de o oarecare panică. Dar plecase de bunăvoie și se bucurase de fiecare clipă. Ei bine, poate nu și de scena cu vărsatul.

Când stătea să analizeze ce anume îi emoționase atât inima la acest Crăciun, își dădea seama că era vorba, în principal, de dovezile pe care le vedea peste tot și care îi spuneau că viața mamei și a surorilor lui se așezase pe un făgaș frumos. Desigur, nu aveai de unde să știi cum ar fi mers lucrurile pentru ei dacă n-ar fi avut loc Marele Dezastru. Dar lui Harry îi era greu să-și închipuie că toți ar fi fost atât de fericiți pe cât erau de fapt și de drept.

Era o conștientizare ciudată. Oare dezastrele se întâmplau uneori tocmai ca să te îndrepte de la o cale greșită spre calea cea dreaptă, cea care să-ți aducă cea mai mare fericire și extraordinară împlinire? Oare unele catastrofe nu erau chiar deloc catastrofe atunci când puteai privi în urmă și vedeai imaginea de ansamblu?

Mama lui se măritase cu Marcel în urmă cu câțiva ani și părea mai tânără acum decât își amintea Harry să fi fost vreodată. Și-o amintea ca pe o doamnă liniștită, de o demnitate de nezdruccinat și cu o ținută impecabilă. Încă de atunci, își dăduse seama că viața alături de tatăl lui nu putea să fi fost ușoară, chiar dacă mama sigur nu știa la vremea aceea că era o căsătorie ilegală. Acum era o persoană luminoasă, plină de viață, gata să ofere tuturor zâmbete și să-și deschidă brațele pentru nenumărații ei nepoți... și nu stătea niciodată prea departe de Marcel, care nu făcea nimic ca să ascundă că o adora pur și simplu.

Camille fusese cea mai mare surpriză. Fusese o tânără aspră și foarte acră – sau așa îi păruse fratelui ei mai mic –, mereu o fire foarte morală, integră și plină de prejudecăți și fusese logodită cu un viconte care îi semăna foarte mult. La vremea aceea, nu aveai cum să folosești realist în aceeași frază cuvintele fericire și Camille. Acum vibra de energie și de veselie, fiind mereu ușor dezordonată, dar niciodată de-a dreptul neîngrijită, aproape întotdeauna cu câte un copil mic ținut pe un șold sau cu vreun bebeluș, uneori doi, pe care